

Sygn. akt II KK 88/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 maja 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Gierszon (przewodniczący)

SSN Jacek Błaszczyk (sprawozdawca)

SSN Marek Pietruszyński

Protokolant Klaudia Binienda

w sprawie **T.M.**

skazanego z art. 286 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

na posiedzeniu w dniu 12 maja 2021 r., w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego, na niekorzyść,

od wyroku Sądu Rejonowego w R.

z 3 marca 2020 r., sygn. akt II K (...),

**uchyla zaskarżony wyrok w zakresie braku orzeczenia
obowiązków wymienionych w art. 72 § 1 k.k. i w tej części
przekazuje sprawę T.M. Sądowi Rejonowemu w R. do ponownego
rozpoznania.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w R. z dnia 3 marca 2020 r., sygn. akt II K (...), T..
został uznany za winnego tego, że w dniu 8 listopada 2018 r. w miejscowości R., woj. (...),

działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, podszywając się pod firmę swojego ojca, tj. „M.” W. M. z siedzibą w miejscowości K. A, woj. (...) i wykorzystując fakt, że jego ojciec zmarł w dniu 6 listopada 2018 r. doprowadził firmę P. Spółka z o.o. Sp. k. z siedzibą w R. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 11.060,78 złotych w ten sposób, że poprzez dokonanie zamówienia stali i ustnym potwierdzeniu dokonania przelewu, a także wprowadzenia pokrzywdzonego w błąd co do rzeczywistej tożsamości osoby kupującej stal, która to stal została mu dostarczona w dniu 9 listopada 2018 r. do miejscowości R., nie dokonał za nią płatności, czym działał na szkodę P. Spółka z o.o. Sp. k. z siedzibą w R., tj. czynu z art. 286 § 1 k.k. i za to na mocy art. 286 § 1 k.k. skazał go na karę 1 roku pozbawienia wolności (pkt 1), wykonanie której, na mocy art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 k.k., warunkowo zawiesił na okres próby wynoszący 2 lata (pkt 2). Na podstawie art. 33 § 2 i 3 k.k. Sąd wymierzył oskarżonemu karę grzywny w wysokości 200 stawek, przy ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę 10 złotych (pkt 3). Na mocy art. 46 § 1 k.k. Sąd zasądził od oskarżonego T.M. na rzecz pokrzywdzonego przedsiębiorstwa P. Sp. z o.o. Sp. k. z siedzibą w R. kwotę 11.060,78 złotych tytułem obowiązku naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem (pkt 4).

Wyrok nie został zaskarżony przez żadną ze stron i uprawomocnił się w dniu 19 marca 2020 r. (k. 112).

Kasację od tego orzeczenia wniósł Prokurator Generalny, który zaskarżył wyrok w części dotyczącej orzeczenia o karze, na niekorzyść skazanego.

Skarżący zarzucił rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisu prawa karnego materialnego, a mianowicie art. 72 § 1 k.k., polegające na nienałożeniu na oskarżonego T. M. jednego z obowiązków probacyjnych wymienionych w tym przepisie, do czego zgodnie z jego brzmieniem Sąd był zobowiązany skazując oskarżonego na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby wynoszący 2 lata oraz wymierzając mu na podstawie art. 33 § 2 i 3 k.k. karę grzywny w wymiarze 200 stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę 10 złotych, bez jednoczesnego orzeczenia jakiegokolwiek środka karnego.

W oparciu o tak sformułowany zarzut skarżący wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy w tym zakresie Sądowi Rejonowemu w R. do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja wniesiona w tej sprawie przez Prokuratora Generalnego okazała się oczywiście zasadna, a sformułowany w niej zarzut, należało uznać za całkowicie trafny,

co przemawiało za rozpoznaniem nadzwyczajnego środka zaskarżenia na posiedzeniu w trybie przewidzianym w art. 535 § 5 k.p.k.

Niewątpliwie trzeba było podzielić pogląd skarżącego, co do tego, że wyrok Sądu Rejonowego w R. w niniejszej sprawie rzeczywiście zapadł z rażącym naruszeniem prawa materialnego wskazanym w zarzucie kasacji.

Stosownie do dyspozycji art. 72 § 1 k.k., zastosowanie instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary, które nie jest połączone z jednoczesnym orzeczeniem środka karnego, zobowiązuje sąd do nałożenia na oskarżonego przynajmniej jednego z obowiązków probacyjnych wymienionych w pkt 1-8 tego przepisu prawa.

Sąd Rejonowy w R., skazując T.M. na karę 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 2 lat i nie orzekając wobec niego środka karnego, był zobligowany do zastosowania się do nakazu wynikającego z treści art. 72 § 1 k.k., czego nie uczynił. W konsekwencji, brak orzeczenia takiego obowiązku należało ocenić jako rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie tego przepisu prawa materialnego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 grudnia 2018 r., III KK 540/17, LEX nr 2604264). Orzeczono w przedmiotowym wyroku środek kompensacyjny na podstawie art. 46 §1 k.k.

Z tych względów kasacja wniesiona przez Prokuratora Generalnego z urzędu na niekorzyść T.M., skierowana przeciwko tej części wyroku Sądu Rejonowego, która nie zawierała rozstrzygnięcia mającego charakter obligatoryjny, zasługiwała na uwzględnienie. W tym więc tylko, zaskarżonym zakresie, wyrok Sądu Rejonowego w R. podlegał uchyleniu.

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy - w części uchylonej i przekazanej do ponownego rozpoznania, tj. w zakresie nieorzeczonego obowiązku probacyjnego - Sąd Rejonowy w R. - rozstrzygnie z uwzględnieniem obowiązujących rozwiązań ustawowych.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy orzekł, jak w wyroku.